anta luba minna, kuhu ta tahaks. Need sõnumed ei rõmustanud teda sugugi. Nuttes korjas ta oma hilbud koku. Kuhu pidi ta nüüd kaa pöörama? Eks see olnud nõnda, kõik rahwas pidid teda wargaks lugema, ja kes kül wõtab warga oma peresse? Wangihoidja ja tema naene uskusid ommeti, et waene Leenake oli ilmasüüta. Need andsid temale rublatüki teele kaasa ja weel ühe kirja wangihoidja ämma käte, kes eemal kõrwe pool elas, kas ta ehk sealt wõiks teenistust leida. Leena tänas neid wesiste silmadega ja läks kõrwe poole. Seal toimetati temale üks teenistus, ja tema tegi oma tööd truuwiste ja auusaste, et ta kül ikka oli kurb ja nukr; aga leiwawanemad olid temaga wäga rahul.

Peetri onu oli jälle oma lindudega kotu ära, ja Juhan wiis teda nüüd wiimist korda sinna. Wanamees oli seitsekümmend kolm aastat wana, ja oma wiisi ikka weel priske, et mitu luges teda wast mõne kuekümne aastaseks. Aga tema surma tund oli ligi.

Sai Peeter neli nädalat kotu ära olnud,

siis seisis ühel laupääwa õhtul Tiirik Turb oma ukse ees ja wahtis üht ratsa sõitjat, kes tõttas alewisse. Mees istus ühe musta ruuna seljas, ja see oli üle ja üle walges wahus. Tiiriku ete jäi mees pidama ja küsias, kus Kure Peetri maja pidi olema. Tiirik mõistis kohe, et wanamehega pidi ise lugu olema, jooksis mehe jure teda saatma, aga palus rääkida kuidas Peetriga lugu on, sest ta ise on tema ligem sugulane.

Wõõras jutustas siis ka temale, et Peeter eile, reede, lõuna järele jäänud haigeks ja olnud halwatud, ja nüüd wõimatu maas.

Tiirik näitas temale Peetri maja ja jooksis nagu meeletu koju. Kodu ta ei rääkinud kellelegi sõna, waid heitis magama. Tema aiwa arwas seda ja teist, et kõige õõ otsa temale ei tulnud und silmi.

Kül kohkusid wana Triinu ja Juhan neid haledaid sõnumid kuuldes, ja Juhan tõttas kohe ratsa oma kallist peremeest ja kaswatajat waatama. Teisel pääwal oli pühapääw. Kurb Triinu läks kiriku oma hingele jahutamist ot-

Eesti rahwa Kalender 1899, lk. 28